

Dumlupınar

– GürhanGürses · 05 Nisan 2014

1953'te Dumlupınar denizaltımız battı. Tatbikattan dönüyordu. Bugün 61. ölüm yıldönümü şehitlerimizin. Unutmadık rahmetle anıyoruz. Bu vatan size minnettardır. Herkesin bilmesi lazım, öğrenmesi ve görmesi... Dumlupınar, bu vatanın toprağının, havasının ve suyunun harcına katılmış vatan evladının canıdır. Gezerken toprağın üzerinde Akif ifadesiyle incitmeyin, yüzerken denizinde iyice düşünün, solurken havasını akledin. Ve her zaman için duanızı esirgemeyin onlardan.

Dumlupınar'ı kaç gencimiz bilir? Kaçımız orada nefessiz kalanları hatırlar da çektiği her nefesi bu bilinçle tüketir? Kaçımız şükreder rabbine? Kaçımız "Vatan sağ olsun." der öleceğini anladığında? Bugün, ülke Suriye'ye dönsün, Mısır'a benzesin diyen nevezhur zatlari görüyoruz, okuyoruz. Siz bile bile canınızı feda edebilir misiniz bu vatan için? Koltuk için değil ama! Yüreğiniz ölümü kabullenip "Vatan sağ olsun." diyecek kadar büyük mü? Kolay olmadı hiç de kolay olmadı bu vatani kurtarmak. Bari yaşarken üzerinde huzur içinde, ihanet edip menfaatiniz için satmayın.

"Ah bir ataş ver cigaramı yakayım" ı kaç kişi bilir? Biz hariçten gazel okuruz döner yine okuruz. Memleketin canını okuruz da tarihini okumayız. Kaç cana mal olduğunu vatan toprağının, kaç bedene mezar olduğunu bilmeyiz. Yüreği yaşlı ve gözü yaşlı değiliz de neyiz? Fatihamız bugün onların ruhunadır, duamız, şükranımız. Bu vatan size minnettardır. Aldığımız her nefeste payınız var bu topraklar üzerinde, verdiğimiz her nefeste hakkınız var.

1953 yılı... 3 Nisan'ı 4 Nisan'a bağlayan gece, Dumlupınar denizaltısı Ege'de katıldığı NATO tatbikatından geri dönüş yolunda, Çanakkale Boğazı'ndan içeriye giriyordu. Sisli ve rüzgârlı gecede su üstü seyir yapan denizaltının rotası Gölcük'teki Denizaltı Komutanlığı ana üssüydü. Acının ana üssü oldu Dumlupınar! Hüznün başkenti oldu. Çaresizliğin resmi..."Ah bir ataş ver cigaramı yakayım / Sen salın gel ben boynuna bakayım" diyor ya türkü, Dumlupınar için yakılmıştır. Sevgilileri hayal edin kıyıda bekliyorlar bir umut diye. Eşleri düşünün, çocukları... Canlar var batan denizaltının içinde, aşıklar var, babalar var.

Eve dönüş yolculuğunda olan 86 denizci, kendilerine yeni bir görev verilinceye kadar Leylaları olan denizden ve gemilerinden ayrılıp eşlerine, ailelerine kavuşmanın heyecanı içerisindeydi. Ne var ki saatler 02.15'i gösterdiğinde, Çanakkale Boğazı'ndaki Nara Burnu dönülürken, Türk denizaltıcılık tarihinin belki de en acı kazası yaşandı. Dumlupınar, İsveç bandıralı Naboland şilebi ile Boğaz'ın orta yerinde çarpıştı. Ve Dumlupınar battı. Sevinç hüznü döndü., yaşam ölüme...

Gemi ve içindeki 81 kişi çıkartılamadı. 91 metre derinlikteydiler. Denizaltı battıktan sonra battığı yerin bulunabilmesi için aşağıdan bir haberleşme şamandırası fırlatmıştı. Bu şamandıranın içinde irtibatı

sağlamak için bir de telefon hattı vardı. Şamandıranın içinden bir de telefon ve bir yazı çıktı:
"Dumlupınar burada battı, kapağı açın ve irtibat kurun! ' İrtibat kuruldu ama onları çıkartabilmek için yeterli teknik imkan yoktu o günkü şartlarda. Can pazarıydı. Aldığı yara sonucu batan ve manevra dairesinde yangın çıkan Dumlupınar'ın kış torpido bölümündeki 22 denizci sağ kalmayı başarmış ve kurtarılmayı bekliyordu. "Kurtaracağız sizi" deniyordu denizaltında mahsur kalanlara lakin çaresi yoktu, o derinliğe inilemiyordu ve akıntı fazlaydı.

"Uzun olur gemilerin direği
Ah yanık olur anaların yüreği
Ah çatal olur efelerin yüreği" Herkes ağlıyordu ve dua ediyordu. 22 aslan parçası vatan evladımız göz göre göre ölüyordu. Sayılı saatleri vardı. Oksijenleri bitiyordu. Konuşmuyorlardı sigara içmiyorlardı. Kurtarma çalışmalar netice vermiyordu. Dumlupınar'dan konuşma, ezan ve tekbir sesleri geliyordu. Akıntı çok güçlüydü. 80 metreye kadar inilebilmişti. O derinliğe kadar inen dalgıç yarı baygın yukarı çekilmişti. Gemiye ulaşmaya daha 11 metre vardı; ama başarısızdı. Radyo ve gazeteler vasıtasıyla facia haberleri kısa zamanda tüm yurttan duyuldu. Milli Savunma Bakanlığının yayınladığı yedinci ve son tebliğ ise tüm ümitleri tüketti: "Çanakkale de Nara önünde batan Dumlupınar denizaltı gemisinde kalmış olan personelin kurtarılmasından tamamen ümit kesilmiştir."

Ve hayatta olan 22 aslan parçasına gerçek söylenir telefonla. "Gerekmedikçe konuşmayın ve sigara içmeyin" telkini yerine artık "Konuşabilir, türkü söyleyebilir ve arzu ederlerse sigarada içebilirler." denildi. Yürek yanmaz mı? Alper Tunga Sagusu'ndaki ifade gibi yürek yırtılmaz mı şimdi? "Ah vur ataşı gavur sinen ko yansın / Arkadaşlar uykulardan uyansın" Dumlupınar'daki subay ve askerlerimizin son sözleri ise: "Sizler sağ olun! Vatan sağ olsun! " oldu. 72 saat daha hayatta kaldılar sonra "Ah bir ataş ver cigaramı yakayım" diyerek şahadet şerbetini içtiler.

Bu toprağın üzerinde yaşayan, suyunu içen, havasını soluyan herkes, sözüm sizedir: Bu vatan hiç de sandığınız kadar ucuza alınmadı.Okuyun, görün ve anlayın. Onların 'Sağ-Sol, Türk-Kürt, Alevi-Sünni' diye bir derdi yoktu. Tek dert vatandı. Bugün kimin derdi vatandır kimin derdi makamdır, görün.

30 Mart 2003'te Dumlupınar'a inen bir ekip resim çekmiş 'Vatan Size Minnettardır.' yazılı bir onur plaketini de gemiye çakmıştır. Her yıl 4 Nisan' da İstanbul, Çanakkale ve Gölçük'te Dumlupınar şehitlerini anmak için tören düzenlenir ve denize yeşil çelenk bırakılır.

"Uzun olur gemilerin direği
Ah yanık olur anaların yüreği
Ah çatal olur efelerin yüreği" Vatan sağ olsun! Öğrenin ve kıymetini bilin bu vatanın. Ne olursanız olun; Sağ-Sol, Türk-Kürt, Alevi-Sünni fark etmez burada yaşıyoruz, burada yaşamaya devam edeceğiz hep beraber ve burada öleceğiz.

Denizin üzerinde Dumlupınar'ın silueti, kulağımda ah bir ataş ver cigaramı yakayım var. Gözümde yaş, dilimde dua, gönlümde hüzn ve akıl ufkumda bu ülkede yaşamanın haklı gururu var.